

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio prima. Vtrum Incarnationem esse possibilem, possit ratione probari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

DISPUTATIO III. IN TRES
sectiones distributa.*De existentia Incarnationis eiusque convenientia.*

E subiecta materia primum inquirimus, an sit tractaturi postea, quid sit Incarnatio, & quas habeat proprietates. Et quoniam existentia incarnationis ex voluntate Dei pender, quæ optima ratione, & sapientissime & convenientissime omnia operatur, ideo D. Tho. in hac q. 2. hæc omnia complexus est, illaq; ad questionem, an sit incarnatio, pertinere censuit, de quibus in hac & tribus sequentibus disputationibus differemus.

SECTIO PRIMA.

An incarnationem esse possibilem possit ratione probari.

Icet D. Thom. hanc questionem prætermiserit propter rationem supra traditam: tamen ut aliquid deus communi consuetudini, & ut aliqua quæ desiderari possunt, explicata maneant, illam attingemus, brevissimè tamen, ne in ea incommoda, quæ D. Tho. vitare studuit, incidamus.

Dico primo, cum fides doceat incarnationem esse possibilem, non potest ratione aliqua ostendi eundem impossibilem esse. Prior pars supponenda nunc est, ne eadem testimonia scripturæ repetamus: non enim aliter ex fide probari potest hoc mysterium esse possibile, nisi probando esse factum, quod in sequenti dubio diligenter præstandum est. Posterior vero pars ex priori evidenter sequitur. Tum quia mysteria nostræ fidei, quamvis supra rationem sint, non tamen contra rationem, ut recte ostendit D. Tho. 1. contra gent. c. 7. non potest ergo ratio convincere aut falsa esse, aut impossibilia. Tum etiam quia si incarnationem esse possibilem de fide est, ergo certum etiam, & omnino verum: ergo oppositum, scilicet, illam esse impossibilem, est falsum: non potest ergo demonstrari, quippe id solum est demonstrabile, quod verum, nam de ratione demonstrationis est, ut ex veris procedat: ex veris autem falsum inferri nullo modo potest. Et confirmatur ac declaratur hæc pars, quia nulla est ratio quæ demonstrat esse impossibile creatam naturam propria priuari substantia, & aliena terminari, aut quæ probet repugnare diuinæ personæ, vel aliquam imperfectionem esse, naturam creatam terminare, seu hypostatice assumere. Si enim aliqua esset, maxime quia nos non assequimur hoc mysterium, nec quomodo possibilis sit: ac hæc ratio debilissima est, tum quia evidens est, plurima etiam naturaliter esse possible, quæ nos non assequimur; tum etiam quia etiam est evidens, diuinam potentiam superare omnem nostram cognitionem & existimationem, sicut eius natura & sapientia infinite excedit nostram. De quo argumento legi possunt ex Sacra Scriptura caput 8. & 11. Ecclesiastici cap. 38. Iob. cap. 57. Isaia. Ex Patribus August. lib. 10. de Ciuit. cap. 29. lib. 21. cap. 2. lib. 22. cap. 4. Iustin. in exposit. fidei. Euseb. Emis. hom. 1. de Symb. Basil. optime epistol. 168. ad Eupnom. de quæ in materia de fide ex professo differitur; & de hoc mysterio manifestius constabit, cum soluimus obiectiones, quæ contra illud fieri solent, ab infidelibus; qui illud ut impossibile oppugnant, ut Porphyrius, Celsus, Iulianus, & alij; contra quos scripserunt antiqui Patres, Cyrillus, Methodius, Origenes, & alij; de quibus videri potest Medina lib. 1. de recta in Deum fide: nunc enim eo.

Sectio I.

rum argumenta omittimus vsque ad quæst. 1. D. Tho. quoniam hic satis intelligi non possunt, & sufficit ea delibasse, quæ in expositione literæ attigimus: an vero posterior huius conclusionis pars sola fideretur, vel possit ratione probari, ex sequenti conclusione constabit.

Dico secundo non potest humana, vel angelica cognitione naturali evidenter cognosci, seu demonstrari incarnationem esse possibilem. Est communis Theologorum in 3. dist. 1. vbi late D. Thom. Durand. & Sor. quæst. 1. Marfil. quæst. 1. artic. 2. dub. 2. & probatur primo ex modo loquendi sacre Scripturæ, & sanctorum. Paulus enim ad Ephes. 3. hoc mysterium vocat, Inuestigabiles diuitias Christi & Sacramentum absconditum a sæculis in Deo. Et similiter ad Coloss. 1. vocat, Mysterium absconditum a sæculis & generationibus. Et 1. ad Corinth. 2. vocat, Sapientiam in

B mysterio, quæ abscondita est, &c. Propter quod multi censent Isaia. cap. 45. vocasse Christum Deum absconditum. Quem sensum indicauit ibi Hieronymus dicens ita vocari Christum propter assumpti hominis sacramentum. Et eundem indicauit Eusebius 5. de demonstrat. cap. 4. & optime Ambrosius in 2. caput posterioris ad Corinth. vbi ita concludit.

Abscondita est ergo Dei sapientia, dum non in verbis, sed in virtute est, non humana ratione possibilis, sed spiritus efficitur credibilis. Et ad eundem sensum accommodari potest illud Isaia. 53. Generationem eius quem natus

rabit? Si de humana generatione intelligatur cum Leone Papa epistol. 10. & 11. & Chrysost. homil. de sancto Ioanne Baptista, quæ habetur tomo 3 post humilias super Ioan. vbi inter alia inquit omnem creaturam hoc mysterium ignorare, nisi reuelatur illi. Et eundem sensum bene persequitur Cyril. vel

potius Chliron. lib. 5. In Ioan. cap. 2. Quin etiam Ambrosius libro primo de fide ad Gratianum cap. quinto, cum prius de æterna generatione dixisset. Mibi quidem impossibile est generationis scire secretum mens defuit: vox filii non mea tantum, sed & Angelorum. Subdit inferius. Non sola admirabilis ex parte generatio Christi, admirabilis etiam eius generatio ex Virgine.

Hinc August. epistol. 3. ad Volusia. de hoc mysterio loquens ita concludit. Fateamur ergo Deum aliquid posse, quod nos fateamur inuestigare non posse. Quæ verba v-

surpauit Concilium Toletanum. 11. addens. Si ratione ostendi posset non esset mirabile, si exemplo non esset singulare, Et ad eundem modum frequenter loquuntur

Patres de hoc sacramento, ut Cyril. Alexander lib. de Incarnatione Vigeniti cap. 7. dicit: Adunationem Verbi cum carne omni humana cognitione esse superiorem. Gregor. homil. 7. in Euangel. mysterium vocat inuestigabile. Damasc. lib. 3. cap. 1. vocat, Nouum omnium nouorum. Quod prius dixerat apud Dionys.

Hieroth. capit. 2. de diuin. nomini. part. 2. Merum quod est, inquit, nouatum omnium supereminens nouitas in naturalibus nostris supra naturam erat. Et idem Dionys. epistol. 4. ad Caium mysterium hoc dicit per negationem potius explicandum a nobis, quam per affirmationes, & similia multa videri possunt in Cyril. libro

de fide ad Theodo. & Theodoret. in Dialogo, Inconfusus, & Eusebius lib. 6. de demonstra. Euang. cap. 1. & libro 7. capi. 1. & optime August. 10. de Ciuit. cap. 19. Chrysost. homil. 10. in Ioan. & 2. in Matth. & hom.

4. in id. Inuenta est in vitro. Greg. hom. 7. in Euang. Verum est hos Patres non semper expresse loqui de

conclusionem posita: sed interdum de cognitione tantum humana, interdum de cognitione perfecta, & comprehensua, interdum denique de incarnatione non ut possibili, sed ut iam facta. Nihilominus tamen in ipso loquendi modo satis significant mysterium hoc ita esse excelsum, & admirabile, ut à stulto creato intellectu inuestigari possit, nedum possibile esse demonstrari.

Secunda, principaliter arguitur rationibus. Prima fit, quia non potest intellectus creatus clare & per

per

per

per

per

per

D Thom.
Durand.
Sor.
Marfil.
Ephes. 3.

Coloss. 1.
1. Corin. 2.

Isai. 45.
Hieron.

Euseb.
Ambros.

Isai. 53.

Leo Papa.
Chrysost.

Chliron.

August.

Concilium
Toletanum.

Cyril.
Alexander.
Gregorius.
Mag.
Damasc.

Hieroth.

Dionys.

Cyril.
Theodor.

La Papa.
D Thom.

per demonstrationem cognoscere, quidquid DEO
possibile est, cum neque ipse Dei omnipotentiam
comprehendat, nec capacitatem obediētialem crea-
turarum omnium, ergo nec poterit euidenter cog-
noscere etiam ut possibile, id quod est maximum
omnium operum, & miraculorum diuinę poten-
tię, cuiusmodi est incarnatio, ut testantur Leo Papa
serm. 8. de natu. & D. Tho. 4. contra gent. c. 27. & in
superioribus ostensum est, nullo alio opere Deum
magis seipsum communicare. Secunda ratio. Hoc
mysterium secundū se est omnino supernaturale, &
nullo modo continetur in principijs, causis, & effe-
ctibus naturalibus; nec intellectus creatus habere
potest propriam illius speciem, propter eandem ra-
tionem, ergo nullum est medium, quo possit natu-
ralis ratio demonstrare illud esse possibile. Tertia
ratio sumi potest ex naturali coniunctione inter na-
turam creatam, & propriā substantiam. Nam licet
Angelus hæc comprehendat, & aliquo modo ex na-
tura rei distincta esse cognoscat. Tamen cum se ha-
beant tanquam res, & intrinsecus modum necessario
connexus cum ipsa re ex natura sua: vnde poterit
euidenter tueri talem rem posse separari à tali mo-
do, & sine illo conservari? Sæpe enim accidit rem
non posse conservari sine aliquo huiusmodi modo, ut
quantitatem sine figura, multoque difficilius cogni-
tu est hunc subsistenti modum per alienam subsi-
stentiam, & rem omnino distinctam posse aliquo
modo suppleri. Nam in alijs exemplis, seu modis si-
milibus id videtur fieri non posse, ut quantitatem
affici & informari figura extrinseca, quæ non sit mo-
dus intrinsecus eius, sed res omnino distincta, aut
hominem sedere sessione simili. Nullum ergo est
principium in assumpta natura, quo euidenter con-
fiteretur hoc mysterium esse possibile. Quarta ratio su-
mitur ex persona Verbi, quæ humano aut Angelico
intellectu, & naturali lumine neque comprehendit-
ur, nec prout in se est, cognoscitur. Quomodo ergo
demonstrabitur: posse hanc personam sine sui
mutatione, & imperfectione cum natura creatā in
compositionem venire? Quæ ratio procedit de
quocunque intellectu creato, vel creabili. Qui li-
cet per vires naturales non potest intueri personam
diuinam, ita neque illud vinculum, & admirabilem
vniōem, quæ inter hanc personam & naturam
creatam potest intercedere. Vnde licet naturam
creatam comprehendere possit: non tamen omnia
quæ iuxta capacitatem obediētialem Deus potest
in tali natura operari. Quin potius persuadere vi-
dentur hæc rationes, non posse intellectum creatum
suis viribus relictum, etiam probabilis assensu defi-
nitis iudicare incarnationem esse possibilem: sed vel
nullam de tali mysterio cogitationem vnquam ha-
bebit, vel certe, si fingamus eum in talem quæstio-
nem incidere, & velle illam suo ingenio discutere,
vel colligere assensum, & dubius penderet, vel po-
tius in errorem inclinaret, quia plura argumēta in-
ueniret, quæ illum in talem assensum inducerent: ut
clarius infra constabit, cum difficultates quæ in hoc
mysterio sunt, discutimus, nec mirum certe esset,
fuita erraret, cum de mysterio, quod omnino natu-
ram superat, per solum naturale lumen iudicare
vellet.

Oliv.

Solutio.

Sed contra. Potest Angelus cognoscere natura-
liter resurrectionem esse possibilem, vel accidens
posse sine subiecto conservari, ergo & hoc mysteri-
um esse possibile. Deinde posset saltem probabili-
ter hoc modo argumentari. Verisimile est, posse
Deum, quicquid non demonstratur impossibile.
Sed mysterium incarnationis non demonstratur
impossibile (euidenter enim posset soluere argu-
menta omnia, quæ contra illud fiunt) ergo. Re-
sponderetur ad primum, antecedens in primis esse
valde dubium: non enim facile inuenietur natu-
rali medio posse Deum per influxum causæ efficientis
Fr. Suarez Tom. 1.

supplere dependentiam accidentis à subiecto, quæ
ad genus causæ materialis reuocatur. Deinde nec
recte illud concluditur, multo enim altius est hoc
mysterium, in quo Deus non solum separat res om-
nino distinctas: sed etiam modum prorsus intrin-
secum, & illum supplet non per solam efficientiam,
sed per intrinsecam, & mirabilem vniōem. Vnde
(quod caput est) mysterium hoc Deum in se attingit,
& ex hac parte minus cognosci potest, quam reliquæ
Dei opera.

Ad secundum respondetur, non posse ita solui ar-
gumēta, ut conuincantur falsum assumere, aut ma-
le inferre. Quia hoc deberet fieri per principia con-
traria, quibus constaret mysterium esse possibile:
hæc autem nulla sunt, solum igitur solui possunt (ut
aiunt) negatine, negando scilicet principia, quæ pro-
bari non poterunt. Quod satis est, ut non conclu-
dant, nec demonstrationes sint. Ex huiusmodi vero
argumentorum solutione non potest inferri incarna-
tionem esse possibilem, sed solum, vel id non de-
monstrari, vel saltem ignorari. Ex quo non fit, in re-
ipsa non repugnare, quia non quidquid impossibile
est, euidenter est impossibile.

Dico tertio, supposita fide, potest naturalis ratio
eiusdem fidei lumine adiuta, coniecturis, & exem-
plis uti, ut verisimile faciat hoc mysteriū. Hoc præ-
stant sancti primo varijs exemplis, ut est illud de-
sumptū ex coniunctione spiritualis animæ cū mate-
riali corpore, & vniū arboris alteri inficæ, & simili-
tudine igniti, & cadentis ferri, ut videre est in Theo-
doret Dialog. 2. de quibus similitudinibus plura in-
fra disp. 7. sect. 2. & disp. 8. sect. 1. Secundo ex alijs fi-
dei mysterijs argumenta sumuntur. Ut quia vna di-
uina natura est in tribus suppositis, possit etiam di-
uina virtute fieri, ut plures naturæ in vno supposito
coniungantur sicut enim fere argumentatur Bernardus
lib. 3. in vigil. Natu. Dom. & insinuant Damasc.
lib. 3. de fide c. 1. August. lib. 3. de Trinit. c. 17. Sic et-
iam, quia fecit Deus, ut accidens per se existat, cum
natura sua non nisi in subiecto esse possit, & contra-
rio possit etiam facere, ut natura substantialis in ali-
eno supposito existat, quamuis suæ naturæ relicta
per se deberet subsistere. Quæ rationes supposita fi-
de incarnationis probabiles sunt: per se tamen sum-
ptæ non sufficerent, sicut de exemplo accidentis iam
dictum est. De exemplo autem Trinitatis dici posset,
licet absolute, & simpliciter maius mysterium sit, es-
se tamen magis consentaneum diuinæ perfectioni,
& propter hanc causam respondere posset aliquis
mysterium incarnationis magis Deo repugnare: ni-
hilominus tamen posita fide coniecturæ illæ satis
congruentes sunt. Tertio illa etiam probabilis est,
cum tota humana sapientia persuadere non poru-
rit hoc mysterium esse impossibile, credibile fieri il-
lud esse possibile. Quia cum Deus sit omnipotens,
quandiu non probatur aliquid in se repugnare ex
ipsamet Dei omnipotentia, verisimile sit ab ipso Deo
fieri posse. Quarto, argumentatur Durandus, quia
sustentare aliud perfectionis est, si rationem & im-
perfectionem potentia passiuæ remoueat, hoc au-
tem sit in hoc mysterio, sustentat enim Verbum na-
turam humanam absque illa imperfectione poten-
tiæ passiuæ altiori quodam terminandi modo, quæ
ratio sublata fide parum valeret. Negaret enim Phi-
losophus esse posse talem sustentandi modum, ad
deklarandam tamen fidem admitti commode po-
test.

Dices, si, fide supposita, potest intellectus sua na-
turali vi mysteriū hoc probabilibus rationibus cō-
firmare ac suadere, ergo etiam, absq. vlla cognitiōe
fidei posset saltem probabilibus rationibus hoc
mysterium inuenire, & possibile esse iudicare. Re-
sponderetur negando consequentiam, primo, quia in-
tellectus lumine fidei illustratus, & pro voluntatis
affectu adiutus, plura potest, etiam suis viribus, in-
uestigare

Exemplis
quibus veris
simile sit in-
carnationis
mysterium.

Thes. doct.

Bernardus
Damasc.
August.

Durand.

Investigare & inuenire ad hanc veritatem confirmati-
dam, quam posset his subsidijs destitutus. Secundo
quia hæc eadem exempla ac coniecturæ, quibus nunc
intellectus fide illustratus vtitur per se sola non suf-
ficerent ad vincendam difficultatem & repugnan-
tiam, quam lumen naturale habet circa hoc myste-
rium; & ideo, seclusa fide, non sufficerent ad feren-
dum iudicium etiam probabile, quod tale mysterium
possibile sit; at vero postquam illa difficultas
per fidem superata est, conferunt illa omnia ad proba-
biliter confirmandam creditam veritatem.

Dices ulterius, si, posita fide, potest intellectus proba-
biliter suadere hoc mysterium esse possibile, ergo
posita visione Dei clara poterit hoc euidenter de-
monstrari. Respondetur, videndo clare Deum pos-
se in ipso eadem claritate videri hoc mysterium, pro-
ut in se factum, aut possibile. Quod sit eodem actu
seu eadem formali visione, qua videtur Deus: si ta-
men illa visio solum concomitanter se habeat, aut
tanquam principium extrinsecum, non potest ex il-
la, aut per illam inferri aliud cognitionis genus, quo
mysterium hoc euidenter cognoscatur. Quia nullum
est medium, quo ratio diuinæ personæ, & illius su-
pernaturalis modi, quo natura humana in illa per-
sona esse potest, euidenter cognoscatur. Et ita nul-
lum etiam est medium, quo possit inferri euidenter
mysterium hoc esse possibile. Loquor autem de e-
uidentia ipsius rei, quæ intrinseca dici solet, nam alia
extrinseca, quæ dici solet in testificante, ad præsen-
tem quæstionem non refert.

SECTIO II.

An incarnationem factam esse, possit contra infideles convinci.

Hæc quæstio ex superioribus expedita est, & id-
eo breuissime dicenda sunt duo: primum In-
carnationem factam iam esse. Hoc est vnum ex po-
tissimis fundamentis nostræ fidei. Secundum est
contra hæreticos hoc euidenter probari ex toto dis-
cursu noni Testamenti. Nunc sufficit illud Ioan. 1.
Verbum caro factum est. Et ad Philippen. 2. Non rapi-
nam arbitratus est esse se æqualem Deo: sed semetipsum
exinaniuit formam serui accipiens. Nec oportet plura
contra hæreticos dicere. Tum quia nullus fere eo-
rum simpliciter negat hoc mysterium esse factum:
licet multi ita illud explicet, vt re ipsa tollant, quam-
uis verbis fateantur, contra quos infra. q. 2. agendum
est. Tum etiam, quia omnia quibus supra probaui-
mus Christum esse Deum & hominem, hoc satis cō-
uincunt: & hoc idem argumentum esse debet con-
tra Iudæos. Non enim potest esse factum, vt idem
Christus sit homo & Deus, quin aliqua vnio facta sit
inter humanam & diuinam naturam: hanc vero vn-
ionem incarnationem appellamus. Contra alios
vero infideles multo minus probari potest incarna-
tionem esse factam, quam possibilem, quia hoc, præ-
ter totam difficultatem mysterij, addit liberam Dei
voluntatem, quæ non potest nisi per reuelationem
cognosci, cum ex nullo principio, aut effectu possit
euidenter colligi. Non ergo possunt hi infideles ra-
tione convinci: sed suadendi sunt, & ad hoc myste-
rium credendum trahendi, sicut ad reliqua nostræ
fidei mysteria.

Sed quæret fortasse aliquis, an postquam factum
est incarnationis mysterium, potuerit ex aliquo ef-
fectu, vt, v. g. ex miraculis Christi euidenter cogno-
sci illum hominem esse Deum, atq; adeo mysterium
incarnationis in illo esse perfectum. Hoc enim affir-
mare videntur Athan. lib. de humanitate Verbi. &
Cyril. 3. contra Iulian. & D. Tho. infra q. 43. & 44. Et
augeri solet hæc difficultas. Quia saltem Angelus
videns humanam naturam Christi priuatam creata
subsistentia, poterat euidenter intelligere assump-
tam esse ad increatam.

Illud etiam in hac parte dubium est, quomodo
mysterium hoc potuerit à nonnullis Gentilibus co-
gnosci & prædici, antequam factum esset, si non po-
terat ratione naturali inuestigari. Illi enim fide care-
bant, & sola ratione naturali ducebantur. Quod ve-
ro ab illis fuerit præcognitum, satis constat ex præ-
dictionibus Sibyllarum, quas refert Lactant. lib. 4.
diuin. instit. c. 15. & 18. Clemens Alexand. lib. 6. Strom. Cyril.
lib. 3. contra Iul. & August. lib. 18. de ciuit. c. 23.
& lib. 13. contra Faust. c. 27. & oratione contra Iu-
dæos, Paganos, & Arianos. c. 26.

Ad primam partem respondetur nulla opera vel
effectus Christi Domini per se sumpta, & quatenus
sub naturalem cognitionem cadere possunt, fuisse
evidentia signa diuinitatis hypostatice vnite illi hu-
manitati, si separentur ab illo testimonio, quo ipse
met Christus assererat se esse Deum, in cuius confir-
mationem talia miracula faciebat: quia nullum fuit
opus, nullum miraculum à Christo factum, quod
non potuerit fieri à Deo per creaturam personaliter
à se distinctam. Vt tamen illa miracula fiebant in
confirmationem illius veritatis, qua Christus asse-
rat se esse Deum, sic erant sufficientia, & de se eiden-
tia signa diuinitatis Christi: sed illa non erant eiden-
tia rei in se, sed in testificante, pendebat enim ex af-
sertione, & testimonio ipsiusmet Christi.

Ad confirmationem illius difficultatis, quoniam
ea ad materiam de Angelis spectat, & i. p. q. 57. late
tractatur, breuiter hoc loco dicendum est, demon-
strare, quamuis non videret in Christi humanitate sub-
sistentiam creatam, non propterea vidisse, aut eiden-
ter collegisse illam humanitatem per increatam sub-
sistere, potuit enim dubitare, an illa natura humana
omni esset priuata subsistentia, vel an esset alicui sup-
posito creato coniuncta. Quis enim scit, an eiden-
ter cognoscatur Angelus naturali cognitione, hæc duo
implicare contradictionem? Vel certe dubitare po-
tuit, an subsistentia illius humanitatis, quæcunq; il-
la esset, sibi occultaretur à Deo propter specialem a-
liquam rationem prouidentia suæ. Denique fortas-
se improbabile non est, potuisse in hoc dæmonem
decipi, existimando Christi humanitatem non aliter
subsistere, quam aliorum hominum naturas, quia
quamdiu non videtur clare & in se coniuncto talis
naturæ cum aliæna persona, fortasse non aliter appa-
ret existens, quam alia naturæ: quia carentia propriæ
subsistentiæ intrinsece pendet ex modo, quo natura
est in alieno supposito, unde fortasse videri non po-
test, nisi modus ille prius videatur.

Ad alteram partem responderetur, multo certius
esse illas prædictiones Sibyllarum, & si quæ fuerunt
aliæ similes, non potuisse ex sola naturali cognitione
oriri, quia non solum erant de re omnino superna-
turali, sed etiam de re futura, ex libera Dei volun-
tate pendente. Quare dicendum est, vel ipsas legisse
propheticos libros, eisdem fidem aliquam adhibuisse
(vt in simili dixit August. lib. 10. de Trinit. ca. 29. de
Platonis, qui de Verbi æterni generatione nonnulla
in suis scriptis indicant) vel, quod verisimilius
est, fieri potuit, vt gratia prophetiæ his hominibus
vel mulieribus fuerit communicata, vt de Sibyllis
indicat Clemens Alexand. lib. 1. Stromatum, & aper-
tius docuit D. Thom. 22. q. 2. art. 7. ad 3. Et de his ali-
isq; Philosophorum dictis, videri potest Clemens
lib. 5. conf. Apost. c. 8. Lactant. lib. 1. de falsa relig. c. 7.
August. supra. Et Euseb. lib. 11. de Præpara. c. 10.
August. Euseb. fere toto lib. 1. de Peren. Philosoph.
præsertim c. 25. & vlt. Med. lib. 2. de Recta in Deum
fide, c. 9.

SECTIO III.

An Incarnatio fuerit per se conueniens.

Dvobus modis, vt notat Clemens Alexand. li. 1.
bro 1. pedag. capit. 3. potest aliquod diuinum
opus

Ioan. 1.
Phil. 2.

Athan.
Cyril.
D. Thom.

Lactant.
Clemens
Alexand.
Cyril.
August.

Quid dant
naturaliter
de Incarna-
tione cogno-
uerit.

De Sibyllis
etiam prædico-
nibus.

August.

Clem. Al.
D. Thom.

Clemens
Alexand.